

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: R. C., nar. X, e.č. X
státní příslušnost: T. r.
pobytem v ČR: X

zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. OAM-718/ZA-ZA10-ZA16-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě připomněl svůj azylový příběh. Jeho jádrem je skutečnost, že je Kurd a v souvislosti s tím se cítil být v Turecku diskriminován, protože na Kurdy je tam nahlíženo jako na osoby třetí kategorie. Současně je sympatizant politické strany HDP. V roce 2013 se zúčastnil „meetingu“ této strany, kde byl udeřen policistou a následně mu jeho rodina zakázala účastnit se akcí pořádaných touto stranou. Žalobce se také cítí být diskriminován tím, že v Turecku nemůže volně hovořit kdekoliv a kdykoliv svojí mateřštinou a současně projevoval politické názory, když i jeho rodina ze strachu z turecké většiny mu tyto projevy sympatií zakazuje. Důvody podané žádosti žalobce připomněl v pohovoru, přitom z nich jasně vyplývá, že kurdská menšina si není rovna v právech s Tureckou většinou. To se odráží v nerovných podmínkách při vstupu na trh práce, projevovalí politických názorů, ochrany lidských práv Kurdů apod. Turecká většina je oproti kurdské menšině značně zvýhodněna. Přitom nejde o nějaké nesváry mezi těmito skupinami, nýbrž o vládnoucí stranou vybudovaný obraz Kurdů, v němž jsou vykresleni jako nepřátelé Turecka, pročez na Kurdy není nahlíženo jako na plnohodnotné obyvatele Turecka. Naproti tomu příslušník kurdské menšiny, který se drží zpět, nijak protistátně a prokurdsky se neprojevuje, snaží se integrovat mezi tureckou většinu, bude mít snazší přístup do společnosti turecké většiny. Pouze ti Kurdové, kteří potlačí kurdskou příslušnost, přijmou řeč, kulturu a zvyky turecké většiny, jsou tureckou většinou přijati. Zbývající Kurdové jsou vystavováni nerovnostem v lidských, sociálních a politických právech.
3. Dále žalobce poukázal na usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022, a to o zprávě Komise o Turecku za rok 2021, konkrétně jeho bod 30. Z uvedeného bodu žalobce citoval: Evropský parlament je znepokojen situací Kurdů v zemi a situací na jihovýchodě Turecka, pokud jde o ochranu lidských práv, svobodu projevu a politickou účast; dále je znepokojen zprávami o zapojení donucovacích orgánů do mučení a špatného zacházení se zadrženými osobami, když reagují na údajné bezpečnostní hrozby na jihovýchodě Turecka; EP odsoudil policejní vazby proti aktérům občanské společnosti a politickým oponentům v jihovýchodním Turecku a Turecko vyzval, aby zajistilo ochranu obránců lidských práv a zahájilo nezávislé vyšetřování případů; odsoudil útok etnických a náboženských menšin, včetně zákazu jazyků skupin ústavou – mateřský jazyk kurdské komunity ve vzdělávání a ve všech oblastech veřejného života; mezinárodní právo chrání práva osob uplatňovat svou příslušnost k etnické nebo náboženské menšině a vyjadřovat se tradičním jazykem své menšiny; poukázal na naléhavost obnovení důvěryhodného politického procesu, jenž povede k mírovému urovnání kurdské otázky.
4. Žalobce dále odkázal na bod 23. téhož usnesení, z něhož vyplývá, že Evropský parlament se znepokojením konstatuje, že turecké orgány se soustavně zaměřují na stranu HDP, starosty zvolené za tuto stranu a její stranické organizace, což vyústilo v situaci, kdy je více než 4 000 členů této strany ve vězení; odsuzuje pokračující

zadržování bývalých spolupředsedů strany HDP a žádá, aby byli okamžitě propuštěni; odsuzuje obžalobu, jejímž cílem je zrušit stranu HDP a z politického života vyloučit 451 osob; v minulosti ústavní soud zakázal 6 prokurdských politických stran; případný zákaz strany HDP by byl závažnou politickou chybou, neboť by znamenal nevratné narušení pluralismu a demokratických zásad.

5. Podle žalobce na nerovnost v právech Kurdů oproti většinové společnosti poukazuje samotná politická situace v Turecku, kdy politické straně HDP, jenž hájí práva Kurdů, hrozí zrušení, přičemž členové této strany a její příznivci jsou obviňováni z propojení s teroristickou organizací PKK, následně trestně stíháni a omezována na svobodě. Ochrana lidských práv Kurdů je stěžejní ideou politické strany HDP, která opakovaně poukazuje na nerovnost v právech (poslankyně Sürücüová za stranu HDP vyzvala na půdě parlamentu dne 9. 12. 2021 k dodržování lidských práv Kurdů a pronesla několik vět v kurdštině, načež jí byl vypnut mikrofon). Ostatně v usnesení Evropského parlamentu ze dne 8. 6. 2021 o potlačování opozice v Turecku, zejména strany HDP, je Turecku vytýkáno potlačování opozice.
6. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na Ústavu Turecké republiky z roku 1982 je podle žalobce irelevantní, neboť nemá vypovídající hodnotu o tom, zda je norma naplněna. Irelevantní je též odkaz žalovaného na skutečnost, kolik Kurdů žije ve velkých tureckých městech, kde mají mít obdobná práva jako obyvatelé turecké většiny, a dále odkaz na Zprávu MZV s názvem Turecko – Turečtí občané kurdského původu, která je příliš obecná, nemapuje skutečnost, že Kurdové nemohou pojmenovávat své narozené děti kurdskými jmény, výuka ve školách probíhá jen v tureckém jazyce, do většinové turecké společnosti může proniknout pouze taková osoba kurdského původu, která se vzdá své kurdské kultury, řeči a jakékoliv podpory Kurdů.
7. Pokud by si Kurdové a Turci byli rovni, pak by s Kurdy nebylo zacházeno jako s lidmi třetí kategorie a nedocházelo by k tak rozsáhlému potlačování kurdské opozice. Je-li řešena otázka perzekuce politicky aktivních osob v HDP a jejich sympatizantů, pak to souvisí s postavením Kurdů v turecké společnosti, kdy postoj vládnoucí strany je zrcadlem postoje turecké většiny ke kurdské menšině. Pokud by bylo postavení Kurdů a Turků rovné, nemusela by se veřejně snažit prokurdská politická strana (jako třetí nejsilnější v tureckém parlamentu) prosazovat rovnost v právech mezi Kurdy a Turky. Rovněž by nekritizovala vládnoucí stranu za přístup ke Kurdům.
8. Žalobce závěrem žalovanému vytkl, že zcela nedostatečně zmapoval situaci v Turecku a nerovnost v právech mezi Turky a Kurdy, pročez nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
9. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V podaném vyjádření žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť ty podle něj neprokazují, že by porušil v předchozím správním řízení ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména obsah podané žádosti, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a napadené rozhodnutí. Napadené

rozhodnutí není vadné, nesprávné nebo nezákonné, neboť žalovaný postupoval ve správním řízení v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.

11. V podané žalobě žalobce v podstatě zopakoval stěžejní důvody uplatněné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ty následně žalovaný vyhodnotil a současně si opatřil dostatečné množství podkladů vztahujících se k situaci žalobce. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z možných problémů kvůli sympatizantství s politickou stranou HDP, etnickému původu žalobce a dále též snaha o legalizaci pobytu na území ČR.
12. Vzhledem k obecným námitkám nelze v souladu s ustanovenou judikaturou tvrdit, že by provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, z níž bylo vycházeno, neměla oporu ve spise. Dle žalovaného bylo naopak dokazování provedeno podrobně a úplně, když se žalovaný zabýval všemi okolnostmi případu a v napadeném rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Přitom je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Aby mohl žalobce tuto povinnost splnit, učinil žalovaný ve správním řízení maximum. Při prováděném pohovoru bylo žalobci umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav a pro vydání rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. To ostatně vyplývá i ze spisového materiálu. Námitky ohledně problémů se sympatizantstvím k politické straně HDP žalovaný zcela odmítl a označil je za liché. Příslušníci kurdského etnika někdy mohou čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě, nicméně diskriminace bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany příslušníků takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Přestože nesnáze Kurdů v Turecku existují, nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, umožňujícím legální pobyt na území ČR, avšak nelze jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců.
13. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, zohlednil i § 32 odst. 9 zákona o azylu, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž v intencích těchto ustanovení rozčlenil i odůvodnění svého negativního rozhodnutí. Žalobce svoji žalobu obsahově formuloval jen co do kurdské otázky a

diskriminace Kurdů většinovou tureckou společností, včetně perzekuce politické strany HDP, resp. jejích členů a příznivců, neboť hájí práva Kurdů, avšak ti jsou obviňováni z propojení s teroristickou organizací PKK. Z obsahu žaloby lze tedy dovodit, že ji žalobce argumentačně směřoval pouze proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ostatní závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Na základě toho se krajský soud nevěnoval dále přezkumu těchto pasáží napadeného rozhodnutí, neboť je lze pokládat za bezrozporné mezi účastníky řízení a souladné se zákonem. Naproti tomu soud dále přezkoumal v plném rozsahu dle uplatněných žalobních bodů důvody neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neudělením doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

16. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
17. Žalobce v žalobě potvrdil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly jednoznačně objasněny i v průběhu správního řízení. Důvodem podané žádosti byly žalobcem tvrzené problémy související s jeho kurdskou národností, dále jeho obava z možných problémů kvůli sympatizantství s politickou stranou HDP, a také snaha žalobce o setrvání na území ČR. Své důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce v podstatě podřadil pod ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.
18. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec, ad písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo ad písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje dle písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, písm. c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
21. Soud nejprve ověřil z předloženého správního spisu i napadeného správního rozhodnutí skutková zjištění žalovaného a rovněž jeho skutkové a právní závěry v posuzované věci.

22. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 29. 7. 2022. Jedná se o první žádost žalobce o mezinárodní ochranu, nikdy předtím nepobýval ve státech EU a nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu v jiných státech. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, pročež žalovaný přijal za dostatečné k prokázání totožnosti a státní příslušnosti žalobce jeho čestné prohlášení ze dne X. Dne X žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ještě téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka. V rámci toho žalobce uvedl, že se narodil v T. ve městě K., kde také naposledy ve vlasti žil. Je tureckým státním příslušníkem, národnosti kurdské, je schopen se dorozumět turecky a kurdsky, vyznává náboženství islám. Nikdy nebyl členem žádné politické strany, pouze sympatizuje se stranou HDP, kterou chodí volit při volbách. Je svobodný, bezdětný, jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Ve vlasti žalobce žil na mnoha místech, např. ve městech Konya, Istanbul nebo Antalya. Cestoval hodně za prací. Má dokončené středoškolské vzdělání. Vyučil se svářečem a tomu se ve vlasti věnoval. V ČR ani v EU nemá žádné příbuzné nebo známé, celá jeho rodina žije v T. ve městě M.. V Turecku byl žalobce naposledy dne X, pak cestoval z Istanbulu 3 dny ilegálně schovaný v kamionu a na území ČR vstoupil dne X. Vízum si pro cestu z vlasti nevyřídil, protože si myslí, že by ho nedostal. Proto o něj ani nezkoušel žádat. Do ČR přijel žít v lidských podmínkách. K důvodům podané žádosti žalobce uvedl, že je sympatizant politické strany HDP, což by mohl být do budoucna problém. Např. předseda této strany je nyní uvězněn. Žalobce nebyl ve vlasti nikdy trestně stíhán a nikdy nebyl zatčen policií, avšak do budoucna by se něco takového mohlo podle jeho slov stát. Proto chce raději žít někde jinde, než v Turecku. Rodina žalobce se stranou HDP nesympatizuje. Na dotaz správního orgánu, jak se projevují jeho sympatie se stranou HDP, žalobce uvedl, že byl na jednom mítinku této strany v roce 2013, přičemž během něj ho udeřil policista obuškem. Pak mu rodina zakázala chodit na akce této strany. Se státní správou nebo policií neměl žalobce ve vlasti nikdy žádné vážné problémy, nikdy nebyl trestně stíhán. Pokud jde o jeho rodinu v M., tak té se daří dobře, nemají žádné problémy. Za další důvod podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce svůj etnický původ (je Kurd). Žalobce nemá ve vlasti právo hájit své zájmy a mluvit na veřejnosti kurdsky. Kurdské vlajky a symboly se na veřejnosti nesmí používat. Uvedenému brání na východě Turecka policie a armáda a na západě spoluobčané. Když v Istanbulu cestoval metrem a promluvil kurdsky, dívali se na něj ostatní cestující skrze prsty a chovali se s odporem. Napomínali jej, ať mluví turecky a nemluví jazykem teroristů. V případě návratu do vlasti by žalobce žil ve strachu, protože v Turecku dochází k veřejnému zabíjení lidí. Např. když se koná vojenský pohřeb, tak jako Kurd nemůže jít na ulici, protože lidé jsou našťvaní a mohli by mu ublížit. Žalobce pracuje na stavbách a s Turky žije na ubytovně. Má obavu, že některému z nich přeskočí a ublíží mu. Z médií ví, že na východě Turecka v roce 2022 zemřelo osm dětí kvůli vojenským zásahům. Před deseti lety ve městě Sanliurfa viděl, jak byl zastřelen dvanáctiletý chlapec. Jeho otec totiž pomáhal teroristům z PKK a proti této rodině proběhl policejní zásah, při němž byl chlapec zastřelen třinácti kulkami. Podle žalobce šlo o demonstrativní čin. Po přetlumočení protokolu žalobce své předchozí tvrzení opravil tak, že incident se zastřeleným chlapcem se odehrál ve městě Mardin a nikoliv ve městě Sanliurfa, jak původně uvedl. V závěru pohovoru žalobce

vedl, že sdělil všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu v ČR. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné dokumenty.

23. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný správné skutkové a právní závěry ve věci. Je také třeba poukázat na to, že žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, včetně informací o tureckých občanech kurdského původu a o situaci kolem politické strany HDP. Zjištěné informace, včetně popisu jejich zdrojů, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci vycházel, jsou popsány na několika místech v napadeném rozhodnutí (strana 2, 3, 4, 6 a 7), pročez soud na tyto pasáže napadeného rozhodnutí pro stručnost odkazuje. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval zajištěné podklady ani informace z nich plynoucí, žádné doplnění podkladů nenavrhoval a rovněž neuváděl ani nové skutečnosti, jež by měl vzít žalovaný při rozhodování v potaz (žalobci byla dána možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, popř. vyjádřit námitky proti těmto informacím či jejich zdrojům, avšak žalobce této možnosti nevyužil a ke správnímu úkonu, o němž byl řádně a včas vyrozuměn, se nedostavil.). Pokud jde o žalobní argumentaci, pak ta byla velmi obecná a žalobce v ní vesměs setrval na tom, co již uvedl ve správním řízení. Rozebírá v ní nastavení turecké společnosti, v níž kurdská menšina si není rovna v právech s tureckou většinou. K tomu poukazuje na zprávu Komise o Turecku za rok 2021 (konkrétně její bod 23. a 30.), kterou měl vydat Evropský parlament dne 7. 6. 2022, jejíž obsah však není v rozporu s těmi podklady, které ve věci již shromáždil žalovaný. Žalobcem citovaná zpráva konstatovala znepokojení Evropského parlamentu nad situací Kurdů v zemi, situací na jihovýchodě Turecka v otázce lidských práv a základních svobod, a také nad situací kolem strany HDP, na níž se soustavně zaměřují turecké orgány a jejíž vrcholné činovníky perzekuuje. Závěry, které žalobce citoval z uvedené zprávy, nejsou v rozporu s informacemi, které žalovaný zjistil ze shromážděných podkladů v průběhu správního řízení. Také z nich vyplývá neřešená situace kolem kurdského etnika a pokračující perzekuce předních činovníků politické strany HDP. Závěrům žalovaného, vyplývajícím ze shromážděných podkladů, nijak neodporuje ani další žalobcem poukazovaný dokument – usnesení Evropského parlamentu ze dne 8. 7. 2021, o potlačování opozice v Turecku, kde je Turecku vytýkáno potlačování opozice, zejména politické strany HDP. Několik konkrétních žalobních námitek, souvisejících s posledně uvedeným, pak bude vypořádáno v další části tohoto rozsudku.
24. Ve shodě se závěry žalovaného krajský soud nedospěl k závěru, že by žalobce naplnil azylové důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Pro udělení azylu dle tohoto ustanovení musí být zjištěno, že žalobce je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Po posouzení tvrzení žalobce však bylo zjištěno, že ten v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod (ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu), za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z tvrzení žalobce nevyplývala žádná skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, za něž by byl pronásledován. Ke svému politickému přesvědčení jen uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, a že pouze sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou volí při volbách. Jinak politicky aktivní nebyl.

25. Pokud žalobce uvedl, že se z důvodu sympatizantství zúčastnil v roce 2013 jednoho mítinku politické strany HDP, při němž ho údajně jeden z policistů uhodil obuškem, což následně vedlo rodinu k tomu, aby mu zakázala se takových akcí dále zúčastňovat, tak v tomto incidentu krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal akt politického pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu, pro nějž by mělo být přistoupeno k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Zde žalovaný správně odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, v němž se uvádí, že *„Měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany v zemi původu v konkrétním případě potíže s policisty, nepůjde zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen.“* Navíc nelze pominout i to, že žalobcem tvrzená událost se odehrála již v roce 2013 a žalobce svou vlast opustil teprve v roce 2022. Je tak zcela zřejmé, že tato tvrzená událost nemohla mít žádnou přímou souvislost s odchodem žalobce z vlasti a nelze ji považovat ani za jednání naplňující podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
26. Důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy s politikou či uplatňováním politických práv a svobod nijak nesouvisí. Žalobce netvrdil, že by byl členem jakékoliv politické strany nebo že by měl nějaké politické přesvědčení. Jelikož žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, bylo zcela v souladu se zákonem, pokud mu z tohoto důvodu nebyl azyl udělen.
27. Na základě skutkových zjištění nebylo možné, ve shodě s žalovaným, učinit ani pozitivní závěr o tom, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
28. Žalobce v žalobě odkázal na své tvrzení azylového příběhu, jenž byl uplatněn ve správním řízení. V žalobě proto připomněl svoji kurdskou národnost (kurdská menšina si není rovna v právech s tureckou většinou, např. žalobce nemůže na veřejnosti hovořit kurdsky), a také své sympatizantství s polickou stranou HDP, která hájí práva Kurdů a poukazuje na nerovnost v právech, kvůli čemuž může mít žalobce do budoucna po návratu do vlasti problémy.
29. Vzhledem k tomu, že žalobce již ve správním řízení vyslovil obavy z možných problémů do budoucna kvůli svým sympatiím ke straně HDP, zaměřil se žalovaný právě na situaci kolem politické strany HDP v Turecku a na zjištění, zda žalobce může mít nějaké potíže v souvislosti s její podporou. Ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí žalovaný zjistil, že strana HDP je legální a fungující politickou stranou se zastoupením v tureckém parlamentu. Jejím cílem je prosazovat práva Kurdů. Představitelé této strany mohou čelit obtížím, nicméně jde pouze o vrcholné představitele (poslance, starosty), kteří jsou vystaveni soudním procesům pro jejich údajné napojení na kurdskou teroristickou skupinu PKK. U řadového člena strany nebo pouhého příznivce strany je velmi málo pravděpodobné, že k sobě přitáhne nepříznivou pozornost státních orgánů z důvodu svého politického přesvědčení (o tom blíže v Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko – Lidová demokratická strana HDP, březen 2020, jenž je

součástí správního spisu). V posuzované věci žalobce ve správním řízení nesdělil žádnou skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politickou aktivitu, za níž by byl následně pronásledován. K otázkám na své politické přesvědčení pouze sdělil, že je jen sympatizantem politické strany HDP, nikdy nebyl členem žádné strany a kromě účasti na jednom mítinku strany HDP se nijak neangažoval v prosazování jejího programu. Současně ve vlasti nebyl nikdy zadržen ani trestně stíhán, žil tam zcela běžným životem. V souvislosti s obavami žalobce z důvodu sympatizantství se stranou HDP neshledal krajský soud, ve shodě s žalovaným, žádnou okolnost, která by mohla mít takový negativní vliv na běžný život žalobce, jež by mohl dosahovat úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu (§ 12 písm. b) ve spojení s § 2 odst. 4 zákona o azylu).

30. Vedle obav spojených s podporou politické strany HDP, žalobce odůvodnil svůj odjezd z vlasti i potížemi, které měl mít v Turecku z důvodu své kurdské národnosti. Dle svých slov nemohl ve vlasti hájit své zájmy a mluvit na veřejnosti kurdsky. Na východě Turecka tomu brání policie a armáda, na západě Turecka pak spoluobčané. Když v Istanbulu v metru promluvil kurdsky, začali se na něj ostatní lidé dívat přes prsty, chovali se k němu s odporem a napomínali ho, ať mluví turecky. Dle tvrzení žalobce se na veřejnosti nesmí užívat ani kurdské vlajky a symboly. Po celém Turecku žalobce pracoval na stavbách, kde žil společně s Turky na ubytovnách, a obával se, že některému z nich přeskočí a něco mu udělají. Při vojenském pohřbu nevycházel ven, aby mu jako Kurdovi naštvání lidé neublížili. Do ČR přijel také proto, aby mohl žít v lidských podmínkách.
31. Vzhledem k výše uvedeným tvrzením žalobce se žalovaný zaměřil na obecnou situaci Kurdů v Turecku. Obecná situace v Turecku byla popsána v podkladech shromážděných žalovaným v této věci (součást správního spisu). Konkrétně z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR s názvem Turecko – Turečtí občané kurdského původu (listopad 2020) vyplývá, že podle platné turecké ústavy jsou všichni obyvatelé Turecka považováni za příslušníky jednotného tureckého národa. Z článku X ústavy navíc vyplývá, že je zaručena rovnost všech občanů a zakázána diskriminace na základě jazyka, rasy, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství či sekty, nebo jakékoliv obdobné příslušnosti. Přitom podle zjištění ministerstva neprozrazuje v turecké společnosti příslušnost ke kurdské národnosti s jistotou ani jméno, příjmení, vzhled osoby nebo původ z určité části Turecka. Někdy není stoprocentním ukazatelem ani jazykový projev. Osoby s kurdským původem jsou aktuálně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, známými herci či jinými umělci, a také sportovci. V Turecku pokračuje nadále trend sestěhovávání se kurdského obyvatelstva do velkoměst. K této vnitřní migraci kurdské populace do velkých měst jako je Istanbul, Ankara, Izmir atp. dochází z méně rozvinutého jihovýchodu či východu, který je závislý převážně na zemědělství. Uvedený urbanizační trend kurdské populace představuje např. v istanbulske aglomeraci zvyšující se počet Kurdů, kdy odhady jejich celkového počtu kolísají od 600 000 až po 4 000 000 osob. Tento počet již několik desetiletí stabilním tempem vzrůstá. Z dokumentu ministerstva nevyplývá, že by Kurdové měli v nejrůznějších aspektech každodenního života odlišná práva či povinnosti než ostatní občané Turecka. Podle dokumentů naopak mají Kurdové obdobná práva jako ostatní občané co se týče vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života.

32. Ze všech shromážděných informačních podkladů vyplývá, že v Turecku jsou pro Kurdy možnosti důstojného života bez omezení či pronásledování zachovány. Mohou žít v různých oblastech Turecka a vykonávat nejrůznější zaměstnání. Současně z těchto podkladů nevyplývá, že by byla u Kurdů omezována jejich svoboda slova nebo že by byli nějak obecně v Turecku znevýhodňováni ve všech aspektech života.
33. Příslušnost k etnické menšině téměř v každé zemi přináší řadu výzev. Žalobce v žalobě připomněl nerovnost v právech Kurdů v Turecku, resp. že kurdská menšina si není rovna v právech s tureckou většinou, což se odráží např. v nerovných podmínkách při vstupu na trh práce, projevování politických názorů, ochrany lidských práv apod. Krajský soud ve shodě s žalovaným připouští, že příslušníci kurdského etnika mohou někdy čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku této konkrétní etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování (§ 2 zákona o azylu). Obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46, a dále v usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021 – 27, a také v mnoha dalších rozhodnutích. I z judikatury správních soudů lze dovodit, že sice nesnáze Kurdů v Turecku existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, popřípadě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
34. Žalobce mimo jiné uváděl, že během jeho pobytu v Istanbulu se na něj dívali lidé skrz prsty, když promluvil kurdsky. Ze shromážděných podkladů rozhodnutí (tvoří součást správního spisu) k tomu krajský soud zjistil, že právě v Istanbulu je velké zastoupení kurdské populace. Pokud by se jim tam nedařilo nebo se potýkali se zásadními problémy, jistě by se tam v takovém počtu nestěhovali. K tvrzení žalobce soud nejprve uvádí, že všechny své obavy zakládá jen na svých domněnkách nebo představách, co by se případně mohlo stát. Přitom nezmiňuje žádnou konkrétní situaci, kdy byl vystaven závažnému negativnímu jednání kvůli svému etnickému původu. Uváděl jen běžné potíže či situace, k nimž by mohlo dojít na základě jeho vlastní představivosti. K problémům kurdské národnosti, které žalobce připomíná (jak ve správním řízení, tak i v žalobě), soud znovu uvádí, že žalobce neměl ve vlasti nikdy problémy se státními orgány a nikdy nebyl trestně stíhán. V Turecku žil zcela běžným životem, přičemž za prací cestoval po celém Turecku. Neuváděl, že by mu cestování po Turecku nějak vadilo. Potvrdil, že vystudoval střední školu, a že pracoval jako svářeč. Ve své argumentaci neuváděl žádné závažné potíže, kterým by musel ve vlasti čelit kvůli svému etnickému původu. Pociťoval-li v Turecku problémy ze strany soukromých osob, pak se mohl obrátit na příslušné turecké orgány s žádostí o pomoc, což však neučinil. Současně nelze dospět k závěru, že by mu byla příslušnými orgány v Turecku odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by mu stát nebyl schopen či ochoten poskytnout pomoc. Naopak bude-li se žalobce po svém návratu do vlasti cítit ohrožen nebo určitým způsobem znevýhodněn kvůli svému etnickému původu, může využít, s ohledem na shora citové podklady pro rozhodnutí, právní ochrany své domovské země. Zde lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003, z něhož mimo jiné vyplývá, že „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze činit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (...).*“ Navíc, pokud by se jednalo o kroky ze

strany soukromých osob, pak ty, pokud nejsou podporovány státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. K tomuto se NSS mnohokrát vyjadřoval ve svých rozhodnutích a např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, a ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 160/2004, mimo jiné uvedl, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (...), tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení o udělení azylu vyvráceny.“

35. Pokud byla dalším důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaha žalobce setrvat na území ČR, tak k tomu krajský soud uvádí, že výčet důvodů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu je taxativní, z čehož vyplývá, že z jiných důvodů, než v této normě uvedených, nelze azyl udělit. Již výše bylo vysvětleno, že žalobce zákonné důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu nenaplnil. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR naopak obsahuje zákon č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož institutů měl žalobce využít. Také z bohaté judikatury NSS např. vyplývá, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou ve vlasti vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Zákonodárce nekonal toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“ (k tom srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004).
36. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádnou okolnost, jenž by měla negativní dopad na běžný život žalobce v zemi původu, a která by současně dosahovala úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu, resp. mohla přinášet žalobci odůvodněné obavy z takového pronásledování (z důvodu národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; ostatní důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu nebyly vzhledem k tvrzením žalobce relevantní). Žalovaný proto zcela po právu rozhodl tak, že se žalobci azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu neuděluje.
37. V návaznosti na výše uvedené důvody a závěry je třeba ve shodě s žalovaným také uvést, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jednotlivé vážné újmy, které mohou žadatelům hrozit na podkladě důvodných obav v případě návratu do vlasti jsou specifikovány pod jednotlivými písmeny v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tyto jednotlivé hrozby vážné újmy soud porovnal (stejně jako žalovaný) se situací a argumentací žalobce.
38. Žalobce neuvedl a stejně tak soud či správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Trest smrti byl v Turecku zrušen od roku 2004 a rovněž Amnesty International monitoruje Turecko jako zemi, která ve své legislativě zrušila trest smrti za veškeré trestné činy (k tomu srov. Informace OAMP, Turecko – Politická a bezpečnostní situace v zemi, červenec 2022).
39. Soudní přezkum se dále týkal ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy zda tu jsou důvodné obavy žalobce z toho, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu

skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž by nemohl využít ochrany státu, jehož je státním občanem. K tomuto ustanovení krajský soud předem uvádí, že jeho znění bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ se vychází z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení, nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pokládat trest za ponižující, při aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, lze tehdy, pokud ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnou mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat jen tam, kde takové nebezpečí skutečně reálně a bezprostředně hrozí, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se dalších okolností, které dosud nelze předjímat.

40. Ve výpovědích žalobce nebylo možné nalézt indicie, které by mohly vést k závěru, že žalobce by měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, popř. že by tam měl být mučen. Podle shromážděných podkladů pro rozhodnutí, konkrétně Informace MZV, Turecko – Turečtí občané kurdského původu (listopad 2020), není kurdské etnikum na území Turecka vystaveno vážné újmě. V případě potíží ze strany soukromých osob žalobci nebrání žádná objektivní skutečnost v tom, aby se v případě ohrožení obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu (srov. Zpráva Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě [OBSE] – turecký policejní sbor, únor 2022). V této souvislosti soud poukazuje opět na to, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplynula neochota příslušných orgánů vystoupit na obranu žalobce. Pokud jde o okolnosti jím vyslovených obav v souvislosti s jeho sympatizantstvím s politickou stranou HDP, tak zde krajský soud pro stručnost odkazuje na již výše provedený výklad v souvislosti s politickou neaktivitou žalobce, kde byly obavy žalobce rovněž shledány nedůvodnými. Žalobce nebyl v Turecku nikdy v souvislosti se svými sympatiemi k této politické straně zadržen ani trestně stíhán. Podle svých slov se účastnil pouze jednoho mítinku této strany v roce 2013 a nikdy nic závažného, co by mělo s podporou této strany nějakou souvislost, se mu v zemi původu nedělo. Nemá tak důvod se domnívat, že by mohl být po návratu do vlasti vězněn nebo trestně stíhán. Z uvedeného lze usuzovat i na to, že žalobci ve vlasti nehrozí ponižující zacházení nebo trestání.
41. Žalovaný zcela logicky zkoumal v této souvislosti i situaci navrátilců do Turecka. Za tím účelem obstaral zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko – Přehled situace v Turecku (březen 2021). Podle této zprávy nejsou navrátilci do Turecka považováni za speciální kategorii ani za ohrožené osoby. Ze systému sociálního zabezpečení mohou čerpat stejné výhody, jako ostatní občané Turecka. Stejně jako ostatní obyvatelé Turecka mají garantován přístup ke zdravotní péči i podobný přístup na trh práce. Navrátilci se rovněž mohou přihlásit k čerpání důchodu nebo se registrovat pro nástup do nejrozličnějších stupňů škol. Hledat bydlení v případě návratu mohou na funkčním trhu s nemovitostmi nebo se žalobce může vrátit ke své rodině do města Mardin.
42. Zhodnocením informací poskytnutých žalobcem o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzením hlavních motivů žalobce k odchodu z vlasti,

a také aktuálních informačních pramenů, jež v této věci shromáždil žalovaný, musel soud přisvědčit závěrům žalovaného o tom, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

43. Ze shromážděných informačních podkladů (ale i z veřejného zpravodajství) je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu).
44. Žalobce při pohovoru mimo jiné uvedl, že v Turecku dochází k veřejnému zabíjení lidí, dále že se doslechl z médií, že na východě Turecka zemřelo od začátku roku 2022 osm dětí kvůli vojenským zásahům a dále že byl před deseti lety v Mardinu svědkem zabití dvanáctiletého chlapce, jehož otec pomáhal teroristické organizaci PKK. Naproti tomu však posléze uvedl, že celá jeho rodina žije v Mardinu, tedy na východě Turecka, kde se jim daří dobře a nemají tam žádné problémy. K bezpečnostní situaci v Turecku žalovaný obstaral Informaci OAMP – Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi z července 2022, na základě které lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, Turecko není ve válečném stavu s žádným jiným státem. O částečném napětí lze hovořit jen u hranice se Sýrií, kde operuje teroristická PKK. Z údajů poskytnutých žalobcem bylo zjištěno, že se narodil a naposledy ve vlasti žil ve městě Kiziltepe, které se nachází na východě země, avšak nikoliv v bezprostřední blízkosti Syrsko – Tureckých hranic. Podle dostupných informací v tomto městě nedochází k přesunu vojenské techniky a ani k aktivní vojenské činnosti. Situace je v něm stejně bezpečná jako ve městě Mardin, kde žije rodina žalobce. Pokud jde o tvrzení žalobce o veřejném zabíjení lidí nebo usmrcení chlapce na východě Turecka, jehož otec pomáhal teroristické organizaci PKK, pak žalobce tato sdělení blíže neupřesnil, nijak neosvědčil a neuvedl jejich souvislost se svým azylovým příběhem. Pokud má jít o událost, při níž byl zabit dvanáctiletý chlapec, pak ta se měla dokonce stát před více než deseti lety.
45. Žalobci nehrozí v případě jeho návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu).
46. Na základě posouzení informací o zemi původu a též skutečností uváděných žalobcem má soud ve shodě s žalovaným za to, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
47. Žalobce v žalobě ještě namítal k některým shromážděným zprávám, že odkaz žalovaného na tureckou ústavu je irelevantní, neboť z toho neplyne, zda je norma naplněna. Irelevantní je též odkaz žalovaného na množství Kurdů, jenž žijí ve velkých tureckých městech, protože mají mít obdobná práva jako turecká většina. K uvedené argumentaci krajský soud uvádí, že skutečně odkaz na ústavu v konkrétním podkladu ještě neznamená, že je tato norma naplněna. Nic to však nemění na závěrech, které žalovaný i soud učinily na základě informací zjištěných ze shromážděných podkladů rozhodnutí (tvoří součást správního spisu). Žalobci nelze přisvědčit v tom, že je zcela irelevantní zjištění, že se zvětšuje počet Kurdů žijících ve velkých tureckých městech. Tento urbanizační trend sestěhovávání se kurdského obyvatelstva do velkoměst naopak

nepotvrzuje, že by Kurdové měli v nejružnějších aspektech každodenního života odlišná práva či povinnosti než ostatní občané Turecka. Pokud si žalobce v žalobě stěžoval na to, že Informace MZV ČR s názvem Turecko – turečtí občané kurdského původu (listopad 2020) je příliš obecná, neboť nemapuje např. to, že Kurdové nemohou pojmenovávat své narozené děti kurdskými jmény nebo že výuka ve školách probíhá pouze v tureckém jazyce, pak k tomu soud uvádí, že takové výtky neformuloval v rámci vyličení svého azylového příběhu v průběhu správního řízení a nekonkretizoval ani v žalobě. Sám žalobce totiž vystudoval střední školu, na způsob výuky si nestěžoval a vedle toho je bezdětný, neměl tedy žádný problém s pojmenováním svých dětí. Žalobce si tedy na uvedené konkrétní problémy nestěžoval, obstaraná zpráva tak není z tohoto pohledu nedostatečná nebo příliš obecná. Žalovaný musel při obstarávání zpráv vycházet především z konkrétního azylového příběhu žalobce a jím případně tvrzených obav nebo problémů.

48. Žalovaný podrobně zhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k tomu si opatřil dostatečné množství aktuálních podkladů, jenž se týkaly situace žalobce. Žalovaný provedl dokazování v dostatečném rozsahu, zabýval se všemi okolnostmi případu v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Z judikatury správních soudů vyplývá, že *„povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.“* Ve správním řízení byl žalobci poskytnut maximální prostor pro to, aby mohl splnit tuto svoji povinnost tvrzení. Již během poskytnutí údajů k podané žádosti mohl žalobce uvést důvody, pro které o mezinárodní ochranu požádal. Také při pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz při posuzování jeho žádosti, včetně možnosti doložení podkladů na podporu svých tvrzení. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, ve věci zjistil dostatečně skutkový stav a opatřil si pro rozhodnutí dostatečně aktuální a objektivní informace o zemi původu žalobce. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodů jím tvrzených není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení u cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

49. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně